

[Indenrigsministeren.]

her er foreslaaet, og som en saa overvældende Del af Befolkningen er Tilhænger af.

Stensballe: En af de Restriktioner blandt de mange, som Krigstiden affødte, og som det var vanskeligst at komme af med, var den midlertidige Huslejelovgivning, endskønt alle Partier i sin Tid var enige om, at den burde bortfalde, saa snart Byggeriet skabte det fornødne Antal Boliger.

Under Venstres Regering 1920—24 gaves der allerede i 1922 —23 de forskellige Købstadkommuner Adgang til at ophæve Boligrestriktionerne, og for de Byers Vedkommende, som ophævede dem, tror jeg at turde paastaa, at der kom der igen Liv i Byggeriet, Liv i Bygningsvedligeholdelsen og Liv i Moderniseringen af de ældre Ejendomme, uden at det i Almindelighed gav sig overdrevne Udslag med Hensyn til Huslejernes Størrelse. I København derimod blev Restriktionspolitikken fortsat. Loven af 1925, der gennemførtes af de nuværende Regeringspartier sammen med de Konservative, tjente kun til at fastholde Restriktionerne, der var ikke det mindste af Afvikling i denne Lov. Først i 1931, da Venstre sammen med Regeringspartierne gennemførte den Lov, som nu i Efteraaret 1935 er udløbet, bortset fra de saakaldte Aagerparagraffer, kom Boligrestriktionerne under fuld Afvikling. De sidste Rester vedrørende Butikker og Forretningslokaler bortfaldt som nævnt nu sidste Oktober Flyttedag.

Venstre betonedede ved Vedtagelsen i 1931, at med denne Lov maatte det være Slut, og jeg vil tilføje, at Erfaringerne, der er indvundet siden, har ikke vist nogen Nødvendighed af en ny Lovgivning paa dette Omraade. Jeg maa derfor bedrøve den højtærede Minister med at sige paa min Landstingsgruppes Vegne, at dens Medlemmer lige saa lidt som vore Partifæller i det andet høje Ting kan tiltræde Forslag til Lov om Leje, i hvert Fald ikke i den Form, hvori det foreligger.

Jeg skal ikke gaa i Detailler; jeg vil kun sige, at vi ser ikke, der er tilstrækkelig sagligt Grundlag for paa ny at indføre en Boliglov af det her foreslaaede Omfang. Jeg mener som mit Partis ærede Ordfører

i Folketinget, at en saadan Lov snarere maa antages at ville skabe Ufred end at ville virke i Retning af yderligere Fred og Forstaaelse mellem Ejer og Lejer, at den snarere vil virke hemmende end fremmende paa Byggeriet, der generes tilstrækkeligt for Tiden baade af de lave Obligationskurser og af de Valutarestriktioner, der nu foretages over for det. — Tillige finder jeg som tidligere sagt Lovforslaget upaakrævet i det Omfang, hvori det her er forelagt.

Mit Parti i Folketinget har derimod opfordret den højtærede Indenrigsminister til at lade Huslejeudvalget af 1934 træde sammen paa ny med den ene Opgave at udarbejde en Normalkontrakt, hvilket man ifølge Huslejeudvalgets Betænkning havde været meget nær ved at opnaa Enighed om, og jeg maa i det hele taget beklage, at det ikke er lykkedes i Huslejeudvalget at opnaa større Enighed, end sket er. Denne Hentstilling fra mine Partifæller i det andet høje Ting har den højtærede Minister ganske afvist med den Motivering, at Udvalget er opløst. Ja, jeg forstaaer ikke rigtig, hvad man mener med, at Udvalget er opløst, for hvis det ikke er andet, end at Sekretæren har faaet sit Honorar, Formanden maaske ogsaa, og at der dermed er sagt Tak for godt Arbejde, ogsaa til de andre Medlemmer af Kommissionen, kan jeg ikke indse, at der ikke kunde have været Mulighed for at faa dette Spørgsmaal drøftet paa ny, navnlig ikke, naar der er sket Henvendelse derom fra Rigsdagen. Men det har altsaa ikke kunnet lade sig gøre, endskønt jeg tror, at hvis det var lykkedes at komme til Enighed, vilde det have kunnet bringe megen Fred og Forsoning frem i Tiden.

Nu er det imidlertid for sent, Tiden er blevet for fremrykket til at faa gennemført den Normalkontrakt, som vi i og for sig godt kunde tænke os knyttet til en Lov. Det er min Overbevisning, at paa dette sene Stadium af Rigsdagssamlingen — jeg gaar ud fra, at der er saadan noget som 3 Uger tilbage, før Rigsdagsarbejdet maa standses, i hvert Fald midlertidigt — kan man ikke se særlig lyst paa Muligheden af i et Udvalg at faa en saadan Normalkontrakt formet med en Lov som Basis. Om det skal lykkes, maa dog selvfølgelig Tiden vise, naar der nu eventuelt bliver nedsat et Udvalg. Jeg forstod paa den højtærede Minister,